

De wind waait naar het zuiden,
dan draait hij naar het noorden.
Hij draait en waait en draait,
en al draaiend waait de wind weer terug.

Prediker 1:6

Aan iedereen in en om de Molen van Sloten,

Terugkijkend op mijn mooie periode als molenaar hier op de molen wil ik jullie nog wat meegeven. Mijn terugblik doe ik vanuit de kap, dus bovenin de molen uitkijkend op het grootste wiel in de molen, het 'bovenwiel'. Het is het eerste wiel wat de rest van de molen verder aandrijft, Symbool voor de organisatie (bestuur) van de molen. De kammen zijn alle medewerkers en 1 daarvan de molenaar. Als 'oude kam' ga ik nu plaats maken voor een 'nieuwe kam' die weer zijn plaats zal vinden in de kring van alle anderen. In dankbaarheid blik dat ik terug als 'kam' heb mogen meedraaien in de eerste 29 jaar van de Molen van Sloten.

Het is alweer 30 jaar geleden dat ik met Ko Kuiper en P.Hans Frankfurter de molen nog in opbouw zag groeien. Ko als voorzitter van de stichting, Hans die in ruime zin de PR deed en ik was voorbestemd de molenaar te worden. Op 5 dec 1990 kreeg dit gestalte. Behalve het draaien van de molen kreeg ik vooral te maken met veel menselijke contacten. De collega's binnen de molen zoals de bestuursleden en de vrijwilligers, de ambtenaren van het stadsdeel Osdorp, later Nieuw-West, de leverancier van het bruidsboeket, de medewerkers van restaurant de Aker-thans Syriana, de Kaasmakerij, de vorige en huidige eigenaren van de snackbar en vanuit het dorp Sloten. Niet te vergeten onze woonbootburen! Ook de lokale pers in de vorm van de Westerpost en het Witte Weekblad. Heel belangrijk voor het in standhouden van de molen is het kunnen beschikken over HOUT! Gelukkig vonden we in de fa Hoogendam daarin een trouw adres. Daarnaast een aantal mensen die vele jaren onze burens zouden zijn. Kortom samen een heel dorp! Een 'dorp' waar ik mij als een vis voelde in een warm bad. En daar hield het niet bij op.

Heel wat stellen hebben we hier ontvangen in voorbereiding en bij de voltrekking van het huwelijk. Hoe zou het verder met hen gegaan zijn? Sommigen kwamen later nog eens terug met soms inmiddels groot geworden kinderen. Van over de hele wereld en meestal niet uit Japan, kwamen de toeristen. Voor deze

doelgroep waren we 7 dagen in de week paraat. Heel boeiend om van ver tot heel erg ver in contact te komen en natuurlijk het verhaal van de molen over te brengen. Terug naar onze eigen groep van mensen binnen de molen, waarvan sommigen al vanaf het eerste jaar of korte erna meedraaien. Lief en leed hebben we meegemaakt, veel herinneringen opgebouwd, ervaringen uitgewisseld en kennis opgebouwd. Geweldig hoe dit zo uit het niets gekomen. De mannen die de molen ooit bedachten, Ko Kuiper en P.Hans Frankfurter hebben wel wat veroorzaakt: een hele levendige groep van mensen in en om de molen. Helaas hebben wij P.Hans al vroeg moeten missen maar in gedachten nog altijd present. Ik gedachten dank ik hem dat hij het mogelijk gemaakt heeft dat ik hier zo lang molenaar kon zijn en Ko die mij geronseld heeft uit fabrieksbestaan waar ik daarvoor mijn brood verdiende. Wij hebben helaas vaker afscheid moeten nemen van collega's die echter in hart en herinnering zullen blijven voortleven.

Al schrijvend zit ik nog steeds in de kap te schrijven, soms nuchter en kritisch technisch het loopwerk van de molen te beschouwen, dan weer een beetje op de filosofische tour waar deze omgeving zich ook bijzonder voor leent. Met het ritme van de kamwielen waarin alles zich als een levenscyclus herhaalt komt bij vaak het lied van Jules de Korte 'Waarom' in mij op. Ik zou het eerste deel de tekst graag met jullie delen, maar zoek hem ook eens op het internet.

*Ik zou wel eens willen weten, waarom zijn de mensen zo moe
Misschien door hun jachten en jagen
Misschien door hun tienduizend vragen
En ze zijn al zo lang onderweg naar de vrede toe
Daarom zijn de mensen zo moe*

*Ik zou wel eens willen weten, waarom zijn de zeeën zo diep
Misschien tot geluk van de vissen
Die het water zo slecht kunnen missen
Of tot meerdere glorie van God die de wereld schiep*

Tot slot, het is zover ik leg de zo de molen voor de laatste keer als molenaar van de Molen van Sloten op de vang. Het grote wiel met de vele kammen komt dan even tot stilstand, maar zal kort erna zeker door de molenaars van en in de toekomst weer

in beweging gebracht gaan worden. Moge dat nog voor vele jaren tot in verre toekomst zo door mogen blijven gaan.

Wij gaan, Paulina en ik, gaan ons terugtrekken in het land achter de duinen bij Alkmaar en genieten van het goede leven wat ons nog op ons af komt.

Het gaat jullie allemaal GOED!

Ton & Paulina van Kampen

